

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/53/2024
Identifikačné číslo spisu:	2110229422
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2110229422.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1. E. Ž., narodená XX. T. XXXX, trvalý pobyt Z. N., B. XXXX/XX, 2. V. B., narodená X. V.L. XXXX, trvalý pobyt G., Q.. Q. XXXX/XX, 3. W. H., narodený X. J.L. XXXX, trvalý pobyt G., O. H. XXXX/XX, 4. W. Š., narodená X. F. XXXX, trvalý pobyt G., V. XXXX/XX, 5. V. G., narodený X. T.Z. XXXX, prechodný pobyt I., I. XXX, 6. B. G., narodený XX. F.Y. XXXX, trvalý pobyt B., Y. XXX/X, 7. G. G., narodený XX. X. XXXX, trvalý pobyt Š., Z. XXX/XX, 8. I. Š.Á., narodená XX. M. XXXX, trvalý pobyt N.Á. I. O., N. I. O. XX, 9. M. K., narodená XX. M. XXXX, trvalý pobyt N. I. O., N. I. O. XXX, žalobcovia 2. až 9. zastúpení kaduc & partneri s.r.o., Trnava, Trojičné námestie 4, IČO: 50 290 762, proti žalovanému: V. Z., narodený XX. F. XXXX, trvalý pobyt B., W. T. XXX/XX, zastúpenému advokátom: JUDr. René Nguyen, Partizánske, Moyzesova 471/1, o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18C/199/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. júna 2023 sp. zn. 10Co/74/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1. až 9. majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Súd prvej inštancie na základe rozsudku v spojení s opravným uznesením výrokom I. určil neplatnosť zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 10. marca 2010, medzi žalovaným ako veriteľom a E. H., narodenou XX. V. XXXX, zomrelej XX. F. XXXX (pôvodná žalobkyňa) a žalobkyňou 1), ako dlžníkmi, výrokom II. určil neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam uzavretej dňa 10. marca 2010 medzi žalovaným ako záložným veriteľom a E. H., narodenou XX. V. XXXX, zomrelej XX. F. XXXX (pôvodná žalobkyňa) a žalobkyňou 1), ako záložcami, výrokom III. rozhodol, že žalobcovia 1. až 9. majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a výrokom IV. rozhodol, že štát má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 80 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. júna 2016), § 470 ods. 1, 2 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení

neskorších predpisov), § 37 ods. 1, § 39, § 52, § 151a, § 657 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil prípustnosťou žaloby o určenie neplatnosti dvoch právnych úkonov (zmluvy o pôžičke a záložnej zmluvy), ktorú posudzoval podľa procesného kódexu v čase podania žaloby, konštatujúc naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože inak by hrozil žalobcom výkon záložného práva na základe zmluvy, ktorej platnosť je v konaní sporná, v dôsledku čoho by žalobkyňa 1. prišla o vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Uzavretou spotrebiteľskou úverovou zmluvou medzi obchodnou spoločnosťou FINANC PARTNERS, s.r.o. ako veriteľom (ďalej len „obchodná spoločnosť“) a žalobkyňou 1., ako aj právnu predchodkyňou žalobcov 2. až 9. (ďalej len „pôvodná žalobkyňa“), ako dlžníkami, dňa 12. decembra 2007, bol poskytnutý úver vo výške 8.298,48 eura, pričom pohľadávka z úverovej zmluvy bola zabezpečená prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam s niekoľkonásobne vyššou hodnotou. Úverová zmluva obsahovala množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a preto žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa sa domáhali v pôvodnom súdnom konaní (sp. zn. 38Cb/136/2009) určenia neplatnosti úverovej zmluvy (predbežným opatrením bolo obchodnej spoločnosti uložené zdržať sa výkonu zabezpečovacieho práva k nehnuteľnostiam). V rámci mimosúdnych rokovaní (v priebehu pôvodného súdneho konania) bolo dohodnuté znenie súdneho zmieru (na základe ktorého mali žalobkyne zaplatiť obchodnej spoločnosti sumu 9.294,30 eura ako aj úroky vo výške 36 % od 12. decembra 2007 do zaplatenia, predstavujúce po prepočte ku dňu 10. marca 2010 sumu 9.799,83 eura), pričom pohľadávka mala byť zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam. Súd dohodnutý zmier neschválil, preto sa strany vyššie označeného sporu dohodli na uzavretí mimosúdnej dohody (obchodná spoločnosť znížila dlžnú sumu na 14.000 eur), a to dňa 10. marca 2010 uzatvorením zmluvy o pôžičke, na základe ktorej mal žalovaný (konateľ obchodnej spoločnosti FINANC PARTNERS, s.r.o.) poskytnúť žalobkyňi 1. a pôvodnej žalobkyňi sumu 14.000 eur. Súčasne uzavreli tiež záložnú zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam na zabezpečenie pohľadávky z tejto zmluvy o pôžičke. Medzi stranami tohto konania bolo však sporné reálne odovzdanie peňazí, keďže žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa chceli uzavrieť dohodu o mimosúdnom urovnaní pohľadávky medzi nimi a obchodnou spoločnosťou. Žalovaný sa bránil v spore tvrdením, že uzavretie predmetnej zmluvy o pôžičke bolo výsledkom mimosúdnych rokovaní o urovnaní sporu medzi obchodnou spoločnosťou a žalobkyňou 1. a pôvodnou žalobkyňou, z iniciatívy ktorých sa dohodli na poskytnutí pôžičky, z ktorej uhradia dlh obchodnej spoločnosti. Pri podpise zmluvy u notára, ktorého si žalovaný nepamätal, podľa tvrdenia žalovaného, odovzdal sumu 14.000 eur. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že na začiatku konania žalovaný uvádzal, že zo sumy 14.000 eur bola uhradená pohľadávka obchodnej spoločnosti v plnej výške. Neskôr tvrdil, že zo sumy 14.000 eur si žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa časť z nej nechali a druhou časťou uhradili záväzok voči obchodnej spoločnosti. Medzi stranami nebol pritom sporný účel uzavretia zmluvy o pôžičke, a to urovanie sporu medzi obchodnou spoločnosťou, v mene ktorej konal žalovaný ako konateľ a žalobkyňou 1. a pôvodnou žalobkyňou. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že znenie zmluvy o pôžičke i záložnej zmluvy korešpondovalo s obsahom súdneho zmieru (ktorý mal byť uzavretý s obchodnou spoločnosťou). Obdobný záver vyplynul z výsluchov bývalých právnych zástupcov.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovia 1. až 9. majú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vecne správne rozhodol. Predmetnou žalobou sa žalujúca strana domáhala vyriešenia sporného vzťahu v jeho základoch. Vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného bolo potrebné uviesť nasledovné. V konaní bolo nesporné, že medzi stranami pôvodného sporu (sp. zn. 38Cb/136/2009) bol záujem na jeho vyriešení uzavretím súdneho zmieru, k čomu nedošlo a preto pokračovali v mimosúdnych rokovaniach (medzi žalobkyňou 1., pôvodnou žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou, ktorej štatutárnym zástupcom bol žalovaný). Súd prvej inštancie správne konštatoval, že účelom uzavretia predmetných dvoch právnych úkonov (určenia neplatnosti ktorých sa žalujúca strana domáha) bolo urovanie sporu medzi žalobkyňou 1., pôvodnou žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou, ktorému zodpovedalo späťvzatie žaloby žalobkyňami v pôvodnom spore zo dňa 10. marca 2010, s odkazom na uzavretie mimosúdnej dohody, ktorú predstavovali predmetné dva právne úkony (zmluva o pôžičke zo dňa 10. marca 2010 a zmluva o záložnom práve zo dňa 10. marca 2010). Dôvodne bola potom súdom prvej inštancie vyhodnotená

obrana žalovaného ako účelová, vzhľadom na jeho tvrdenie o záujme žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne uzavrieť zmluvu o pôžičke s ním ako fyzickou osobou. Vôľou žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne, ako správne poukázal súd, bolo urovnať prebiehajúci súdny spor s obchodnou spoločnosťou, nie dostať sa do znevýhodnenej pozície (ktorá bola ponúkaná), stratou statusu spotrebiteľa a tým spotrebiteľskej právnej ochrany (pôvodný spor bol založený na uplatňovanom nároku žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne ako spotrebiteľiek voči poskytovateľovi úveru, v dôsledku porušenia zákonných povinností obchodnej spoločnosti). Súd prvej inštancie v odseku 28. napadnutého rozhodnutia konkretizoval v čom spočívala ochrana spotrebiteľa v súvislosti s pôvodnou zmluvou o úvere, poukazom na obligatórny súdny prieskum zmluvného spotrebiteľského vzťahu, posúdenie neprijateľných zmluvných podmienok, obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane aplikácie možných sankcií bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj posúdenie primeranosti výšky úrokov. Vôľou žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne bolo výlučne usporiadanie záväzkov medzi nimi a obchodnou spoločnosťou (ako to uviedol súd prvej inštancie v odseku 29. napadnutého rozhodnutia), pričom vôľa vstupovať do nových záväzkových vzťahov v znevýhodnenej pozícii, uzavretím predmetných právnych úkonov s konateľom obchodnej spoločnosti ako fyzickou osobou, vykonaným dokazovaním preukázaná nebola.

2.2. Odvolací súd uviedol, že vôľa je základným prvkom právneho úkonu a na jeho vznik sa preto vyžaduje danosť vôle. Občianskym právom požadovanou náležitosťou vôle je, že musí byť skutočne daná, vážna, slobodná a bez omylu. Ak vôle niet, nie je ani právny úkon. V prípadoch nedostatku vôle ide o neexistujúci úkon, ktorý sa považuje za absolútne neplatný (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/116/2012). Ak má byť určitým právnym úkonom, teda predstieraným právnym úkonom, urobeným naoko zastretý iný právny úkon, je simulovaný právny úkon neplatný pre nedostatok potrebnej vôle ho uzavrieť (§ 41a odsek 2 veta prvá O. z.). Súd prvej inštancie v posudzovanej veci dospel k správne právnemu záveru, že zmluva o pôžičke a zmluva o zriadení záložného práva sú absolútne neplatné. Opodstatneným bol záver súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal z vyhodnotenia nekonzistentných tvrdení žalovaného, ktorý tvrdil, že všetky peniaze odovzdané pôvodným žalobkyniam boli použité na úhradu záväzkov voči obchodnej spoločnosti, za ktorú žalovaný konal ako štatutárny zástupca. Neskôr svoje tvrdenie zmenil, uvádzajúc, že žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa mu odovzdali z poskytnutej sumy 14.000 eur len časť a zostávajúcu časť si ponechali, hoci predtým uviedol aj tvrdenie, že obchodná spoločnosť na základe mimosúdnych rokovaní znížila pohľadávku voči žalobkyni 1. a pôvodnej žalobkyni na 14.000 eur.

2.3. Ďalej dôvodil, že v kontexte vyššie uvedeného bolo preto potrebné vyhodnotiť listinné dôkazy predložené žalovaným, interný účtovný doklad a pokladničné doklady, ktoré tak aj v dôsledku zmeny jeho tvrdení, neboli spôsobilé preukázať reálne odovzdanie peňazí žalovaným za účelom splnenia záväzku zo zmluvy o pôžičke. Tým, že žalovaný (v jednej osobe ako konateľ obchodnej spoločnosti a súčasne ako fyzická osoba) preukázal vystavenie účtovných dokladov, ktoré zodpovedali textu článku II. bod 2. zmluvy o pôžičke, bez ďalšieho nepreukázal reálne odovzdanie peňazí žalobkyni 1. a pôvodnej žalobkyni, ktorým išlo o mimosúdne urovanie sporu s obchodnou spoločnosťou, pre ktoré žalobu v pôvodnom spore zobrali späť, netrvajúc tak na vyvedení následkov z porušenia práva obchodnou spoločnosťou vo vzťahu k nim. Skutočnosť, že obsah zmluvy o pôžičke bol telefonicky komunikovaný s právnym zástupcom žalobkyní v pôvodnom spore, ktorý mal odporúčať podpísanie zmluvy, bola bez právneho významu na vôľu strán pôvodného sporu urovnať prebiehajúci spor mimosúdne, čomu zodpovedala aj časová súvislosť, podpísaním predmetných zmlúv a späťvzatia žaloby v pôvodnom spore, v rovnaký deň. Poukázal na to, že možno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že obsahom mimosúdnej dohody môžu byť rôzne práva a povinnosti, ktoré si medzi sebou sporové strany dohodnú, avšak v danom prípade zmluvné strany mali záujem o urovanie konkrétneho spotrebiteľského sporu zo zmluvy o úvere s obchodnou spoločnosťou, teda záujem mal aj žalovaný ako štatutárny zástupca tejto obchodnej spoločnosti, vo vzťahu ku ktorej sa žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa domáhali spotrebiteľskej ochrany, nie vstupovať do nového nespotebiteľského záväzkového vzťahu, formou ďalšej zmluvy so samostatným predmetom (peňažnou sumou). Je potrebné dodať, že zmluva o zriadení záložného práva mala zabezpečovať práve záväzok zo zmluvy o pôžičke, vo vzťahu ku ktorej vôľa uzavrieť túto zmluvu preukázaná nebola.

2.4. Poukázal, že odvolacia argumentácia žalovaného poukazujúca na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/12/2012, a to na jeho záver, že neplatnosti simulovaného právneho úkonu sa nemožno

dovoľávať voči účastníkovi právneho úkonu, ktorý ho považoval za platný, nemohla obstáť. Žalovaný nedôvodne odkazoval na dôkazné bremeno žalobcov, aby preukázali, že on ako chránený subjekt mal a mohol vedieť, že ide o simulovaný právny úkon. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané nielen to, že žalovaný vedel o simulovaní právneho úkonu, ale z jeho tvrdení vyplýva, že tento simulovaný právny úkon navrhol, keďže poukazoval na komunikáciu žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne s ich právnym zástupcom, ktorý mal odsúhlasovať navrhované znenie predmetných zmlúv. Sám žalovaný aj v odvolaní potvrdzuje mimosúdne rokovania so žalobkyňou 1., i pôvodnou žalobkyňou, za účelom ukončenia pôvodného sporu, ku ktorému došlo na základe späťvzatia žaloby, uskutočneného na základe mimosúdnej dohody spočívajúcej v podpísaní predmetných zmlúv. Nemohla potom obstáť argumentácia žalovaného v odvolaní, že ak iba jedna zo strán právneho úkonu sledovala dosiahnutie cieľa (teda ak žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa sledovali zmier a urovnanie), išlo len o pohnútku bez právneho významu. Nebolo možné prijať argument žalovaného o jeho dobromyseľnosti ako účastníkovi právneho úkonu, keďže ako fyzická osoba, hoci bol štatutárny zástupca obchodnej spoločnosti (na základe ktorej pozície prebiehali aj mimosúdne rokovania s pôvodnými žalobkyňami, ktoré sa domáhali spotrebiteľskej ochrany pred porušením zákona obchodnou spoločnosťou), uzavrel predmetné právne úkony (zmluvu o pôžičke a zmluvu o zriadení záložného práva, v dôsledku čoho boli pôvodné žalobkyne fakticky vyňaté spod spotrebiteľskej ochrany), za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody, ukončenia pôvodného sporu a späťvzatia žaloby (obchodná spoločnosť v pôvodnom spore navrhovala zmier, nie zamietnutie žaloby). Nemohlo sa jednať o prípad tzv. mentálnej rezervácie, ako dôvodil žalovaný. Zastretý právny úkon platí, ak sú pritom splnené aj všetky ostatné náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť.

2.5. Námietačka žalovaného poukazuje na legálnosť postupu v prípade financovania dlhu z úveru prostredníctvom inej pôžičky, bola bez právneho významu pre dané konanie, pretože k uzavretiu predmetných právnych úkonov došlo výlučne z dôvodu prebiehajúceho pôvodného sporu, ktorou sa žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa domáhali spotrebiteľskej ochrany pred porušovaním zákonných povinností obchodnej spoločnosti ako poskytovateľa úveru, za ktorého konal práve žalovaný ako štatutárny zástupca, pričom mimosúdne urovnanie sporu a uzavreté predmetné dva právne úkony aj podľa tvrdenia samotného žalovaného, nebolo možné oddeliť. Teda aj žalovaný ako štatutárny zástupca obchodnej spoločnosti prejavil vôľu (chcel) mimosúdnou dohodou ukončiť spor, k čomu aj došlo (na základe späťvzatia žaloby, ktoré bolo vyhotovené v rovnaký deň a v rovnakom prevedení ako zmluva o pôžičke a zmluva o zriadení záložného práva). Nemožno prehliadať ani žalujúcou stranou označené súdne rozhodnutia, týkajúce sa neúspešného sporu obchodnej spoločnosti, práve v súvislosti s „riešením“ splácania dlhu z úverového vzťahu fyzickou osobou, uzavretím ďalšej úverovej zmluvy. K namietanej spornej skutočnosti reálneho odovzdania finančných prostriedkov pôvodným žalobkyňami vo výške 14.000 eur, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedenú argumentáciu v odsekoch 15. a 16. tohto rozhodnutia odvolacieho súdu (súd prvej inštancie tiež konštatoval, že žalovaný si nepamätal miesto odovzdania peňazí, u ktorého notára mal peniaze pôvodným žalobkyňami odovzdať).

2.6. Odvolacia námietačka žalovaného, poukazuje na skutočnosť, že poskytnutím peňažnej pôžičky malo dôjsť k ich rozdeleniu medzi pôvodného veriteľa a pôvodné dlžníčky, nebola dôvodná. Súd prvej inštancie dal do pozornosti tvrdenie žalovaného, ktorý uvádzal, že všetky peniaze, ktoré žalobkyňa 1. a pôvodnej žalobkyne odovzdal, sa následne použili na úhradu záväzkov voči obchodnej spoločnosti. Nejedná sa tu o tvrdenú nelogickosť, ale o nesúlad tvrdení žalovaného s ním predkladanými listinnými dôkazmi. Ak žalovaný dával do pozornosti koncipovanie súdneho zmiernu o skutočnom dlhu žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne vo výške 9.277,40 eura, tak žalobkyňa 1/ v kontexte uvedeného poukázala, že žalovaný si zahrnul do sumy istiny aj poplatky a úroky z omeškania z predchádzajúcej zmluvy o úvere, ktorú svojim konaním pretransformoval na právne akceptovateľnejšiu, v režime fyzickej osoby ako veriteľa. Vyhodnotenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena súdom, nie je možné považovať za nerovnaký prístup súdu vo vzťahu k niektorej strane.

3. Proti predmetnému rozsudku podal dovolanie žalovaný. Žalovaný podal dovolanie v celom rozsahu a to pre nesprávne právne posúdenie veci. Ako dovolacie dôvody uviedol ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Nesprávne právne posúdenie spočíva v nesprávnej aplikácii noriem Občianskeho zákonníka o zastretom právnom úkone a zmluvy o pôžičke na uvedený skutkový stav, tak vo vyvodení nesprávnych právnych záverov zo správne zisteného skutkového stavu.

3.1. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/144/2010 zo dňa 30. marca 2011 v súvislosti s

bodom 33. rozsudku súdu prvej inštancie uvádza, pokiaľ jedna strana chce právny úkon uzavrieť a prejaví reálnu vôľu byť takýmto právnym úkonom viazaná, zatiaľ čo druhá strana koná na oko a táto okolnosť nie je dobromyseľnému účastníkovi úkonu známa, jedná sa zo strany konajúcich aj v simulácii len o mentálnu rezerváciu, ktorá nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu ((obdobne Sedláček, J., Rouček, F.: Komentár k čsl. obecnému zákonníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, diel IV, Praha 1936, str. 78, tiež napr. Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 22Cdo/290/2003, sp. zn. 30Cdo/833/2008)). V priebehu celého konania žalovaný uvádzal, že jeho vôľou bolo uzatvoriť so žalobcami zmluvu o pôžičke, čo žalovaný preukázal nielen komunikáciou sporových strán pred dňom uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ale správaním sporových strán v deň podpisu zmluvy o pôžičke, ako aj správaním sporových strán po poskytnutí peňažnej pôžičky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie ani odvolací súd neodôvodnili aký disimulovaný úkon sporové strany sledovali, nakoľko medzi sporovými stranami pred podaním žaloby neexistoval žiaden spor.

3.2. Odôvodnenie v bodoch 19. a 20. odvolacieho rozsudku, že žalovaný chcel uzatvorením zmluvy o pôžičke zastrieť mimosúdnu dohodu medzi žalobcom a tretou osobou je nesprávne aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax v otázke totožnosti účastníkov predstieraného a zastretého právneho úkonu, nakoľko mimosúdne riešenie pôvodného sporu (38Cb/136/2009) bolo uskutočnené medzi žalobcami a tretou osobou, pričom zmluva o pôžičke bola uzatvorená medzi stranami tohto súdneho sporu. Podľa ustálenej praxe ako aj zo znenia § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka nepochybne vyplýva, že musí byť daná totožnosť účastníkov oboch právnych úkonov, čo v tomto prípade nie je naplnené. Je neprípustné, aby sme fyzickú osobu konajúcu vo svojom mene a na svoj účet vystupujúcu v tomto súdnom konaní ako žalovaný, stotožňovali s inou právnickou osobou.

3.3. Žalovaný vo svojom odvolaní v bode 18., 19., a 21. poukázal na reálne odovzdanie peňazí žalobcom, a teda uniesol dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, ktorá určuje hmotnoprávna norma - § 657 Občianskeho zákonníka. Žalovaný má za to, že odôvodnenie bodu 16. odvolacieho rozsudku je nesprávne a nelogické, nakoľko žalovaný nemal už žiadnu inú reálnu možnosť viac preukázať skutočné odovzdanie peňazí z pôžičky v prípade poskytnutia hotovostnej pôžičky k rukám dlžníka. Žalovaný predložil písomnú zmluvu o pôžičke, pokladničný doklad, interný účtovný doklad. Na základe uvedeného je toho názoru, že odvolací rozsudok v tomto smere vybočuje z ustálenej súdnej praxe v prípade preukázania poskytnutia hotovostnej peňažnej pôžičky.

3.4. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

4. K dovolaniu sa vyjadrili písomne žalobcovia 2. až 9. Pridržiavali sa všetkých doterajších vyjadrení a tvrdení uvedených v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Ich konanie v tomto spore bolo vynútené, neboli zmluvnými stranami zmluvy o pôžičke, o ktorej sa rozhodovalo v konaní pred súdmi nižších súdov. Žalobcovia sa stotožňujú s rozsudkom súdu prvej inštancie, na podporu svojho tvrdenia poukázali na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to v rozhodnutí 5MCdo/11/2009. V konaní nebolo žalovaným preukázané, že by skutočne k odovzdaniu peňazí došlo. Žiadali dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a zároveň si uplatnili aj náhradu trov dovolacieho konania.

4.1. K dovolaniu podala písomné vyjadrenie aj žalobkyňa 1). Pridržiavala sa všetkých pôvodných vyjadrení, uviedla, že si je vedomá, že urobila chybu a v dobrej viere zachrániť si strechu nad hlavou podpísali aj to čomu nerozumeli a niekto využil ich neznalosť v prospech žalovaného. Bola uvedená do omylu a to je podstatná skutočnosť na neuznanie platnosti zmluvy o pôžičke a následne aj zmluvy o záložnom práve. Zmluva o pôžičke je neplatná, zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam je takisto neplatná, žiadala, aby najvyšší súd potvrdil rozhodnutie Okresného aj Krajského súdu v Trnave.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

5.1. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/67/2017).

5.2. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na oprávnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

5.3. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

5.4. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP.

6. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

6.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

6.2. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

6.3. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnou, ako aj o otázku procesnoprávnou (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

6.4. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má osobitný význam vzájomný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Pre právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím

odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (R 83/2018).

7. Dovolateľ vo svojom dovolaní poukázal všeobecne v bode 3. na ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré zároveň odcitoval. Nesprávne právne posúdenie veci malo podľa dovolateľa spočívať v nesprávnej aplikácii noriem Občianskeho zákonníka o zastretom právnom úkone a zmluvy o pôžičke na uvedený skutkový stav. V tomto smere ďalej poukazoval (zrejme ako na odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/144/2010 zo dňa 30. marca 2011 ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 22Cdo/290/2003 a sp.zn. 30Cdo/833/2008.

7.1. K § 421 ods. 1 písm. a) CSP (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) dovolací súd opakovane štandardne uvádza, že pod pojem ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré poukazuje dovolateľ vo svojom dovolaní. V dovolaniach prípustnosť, z ktorých je vyvodzovaná z tohto ustanovenia, nemožno preto (úspešne) poukazovať na rozhodnutia uvedeného súdu. Pokiaľ je riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom, prípadne odlišné od riešenia právnej otázky týmto súdom nemôže ísť o odklon relevantný v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP (3Cdo/204/2018).

7.2. Žalovaný v bode 6. a 7. dovolania poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/144/2010 a na bod 33. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie podľa ktorého, „Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva o pôžičke, ako aj záložná zmluva boli simulované právne úkony, boli nimi zastierané iné právne úkony, keď vôľou účastníkov bolo uzavrieť právny úkon, ktorým by došlo k zmene pôvodného záväzku (usporiadanie sporného záväzku) medzi spoločnosťou a pôvodnými žalobkyňami, a nie uzavretie novej zmluvy o pôžičke, navyše s konateľom spoločnosti ako fyzickou osobou, a nie so spoločnosťou, pričom takýto úmysel mali buď obe strany, alebo minimálne jedna zmluvná strana s tým, že druhá zmluvná strana o takejto skutočnej vôli vedela, zmluva o pôžičke, ako aj záložná zmluva, sú neplatné pre nedostatok vôle konajúcich subjektov.“ Dovolací súd k tomuto uvádza, že z tohto rozhodnutia (3Cdo/144/2010) práve vychádzal aj súd prvej inštancie (pozri bod 2. odôvodnenia odvolacieho rozsudku, resp. body 32. a 33. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) a podporne na toto rozhodnutie poukazoval. Preto dovolaciemu súdu ani nie je zřejmý dôvod uvedeného poukazu na toto rozhodnutie z pohľadu žalovaného, vzhľadom na konštatované právne závery oboch súdov, ktorých odôvodnenie je potrebné chápať ako jeden celok.

8. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalovaného (bod 10. dovolania) nesprávneho právneho posúdenia a to v otázke totožnosti účastníkov predstieraného a zastretého právneho úkonu, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe ako aj zo znenia § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka nepochybne vyplýva, že musí byť daná totožnosť účastníkov oboch právnych úkonov, čo v tomto prípade nie je naplnené, dovolací súd udáva, že táto námietka nebola vznesená v rámci odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, touto sa preto nepochybne nemohol odvolací súd relevantne ani zaoberať, preto táto nemôže byť preskúmaná.

8.1. Dovolací súd k tomu ďalej uvádza, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu byť v prípade, ak samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietať konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania; v takom prípade mala strana možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok sporu (sp. zn. 4Cdo/40/2019).

8.2. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietať už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (R 73/2019).

8.3. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti (sp. zn. 4Cdo/40/2019).

8.4. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán, pričom povinnosť strany tvrdiť je jednou zo základných povinností v sporovom konaní, má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (článok 8 Základných princípov CSP). Vo všeobecnosti platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto v spore niečo tvrdí. Nový procesný kódex s účinnosťou od 1. júla 2016 zaviedol do procesného práva nový inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré ako úkony procesných strán podliehajú koncentrácii konania.

8.5. Ak teda dovolateľ uplatnené námietky v dovolaní neuplatnil v odvolacom konaní, nemôže ich posudzovať dovolací súd pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario). V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

8.6. Z obsahu dovolania žalovaného, ktoré je odôvodnené § 421 ods. 1 CSP je zrejmé že žalovaný zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávnosti (nesprávne aplikácia noriem Občianskeho zákonníka o zastretom právnom úkone a zmluvy o pôžičke na uvedený skutkový stav), ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nijako nekonkretizoval právnu otázku na riešení, ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie.

8.7. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že tento sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom veci a s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd v bodoch 12. až 16. uviedol: „V konaní bolo nesporné, že medzi stranami pôvodného sporu (sp. zn. 38Cb/136/2009) bol záujem na jeho vyriešení uzavretím súdneho zmiernu, k čomu nedošlo a preto pokračovali v mimosúdnych rokovaniach (medzi žalobkyňou 1., pôvodnou žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou, ktorej štatutárnym zástupcom bol žalovaný). Súd prvej inštancie správne konštatoval, že účelom uzavretia predmetných dvoch právnych úkonov (určenia neplatnosti ktorých sa žalujúca strana domáha) bolo urovnanie sporu medzi žalobkyňou 1., pôvodnou žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou, ktorému zodpovedalo späťvzatie žaloby žalobkyňami v pôvodnom spore zo dňa 10. marca 2010, s odkazom na uzavretie mimosúdnej dohody, ktorú predstavovali predmetné dva právne úkony (zmluva o pôžičke zo dňa 10. marca 2010 a zmluva o záložnom práve zo dňa 10. marca 2010). Dôvodne bola potom súdom prvej inštancie vyhodnotená obrana žalovaného ako účelová, vzhľadom na jeho tvrdenie o záujme žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne uzavrieť zmluvu o pôžičke s ním ako fyzickou osobou. Vôľou žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne, ako správne poukázal súd, bolo urovnať prebiehajúci súdny spor s obchodnou spoločnosťou, nie dostať sa do znevýhodnenej pozície (ktorá bola ponúkaná), stratou statusu spotrebiteľa a tým spotrebiteľskej právnej ochrany (pôvodný spor bol založený na uplatňovanom nároku žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne ako spotrebiteľiek voči poskytovateľovi úveru, v dôsledku porušenia zákonných povinností obchodnej spoločnosti). Súd prvej inštancie v odseku 28. napadnutého rozhodnutia konkretizoval v čom spočívala ochrana spotrebiteľa v súvislosti s pôvodnou zmluvou o úvere, poukazom na obligatórny súdny prieskum zmluvného spotrebiteľského vzťahu, posúdenie neprijateľných zmluvných podmienok, obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane aplikácie možných sankcií bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj posúdenie primeranosti výšky úrokov. Vôľou žalobkyne 1. a pôvodnej žalobkyne bolo výlučne usporiadanie záväzkov medzi nimi a obchodnou spoločnosťou (ako to uviedol súd prvej inštancie v odseku 29. napadnutého rozhodnutia), pričom vôľa vstupovať do nových záväzkových vzťahov v znevýhodnenej pozícii, uzavretím predmetných právnych úkonov s konateľom obchodnej spoločnosti ako fyzickou osobou, vykonaným dokazovaním preukázaná nebola. Vôľa je základným prvkom právneho úkonu a na jeho vznik sa preto vyžaduje danosť vôle. Občianskym právom požadovanou náležitosťou vôle je, že musí byť skutočne daná, vážna, slobodná a bez omylu. Ak vôle niet, nie je ani právny úkon. V prípadoch nedostatku vôle ide o neexistujúci úkon, ktorý sa považuje za absolútne neplatný (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/116/2012). Ak má byť určitým právnym úkonom, teda

predstieraným právnym úkonom, urobeným naoko zastretý iný právny úkon, je simulovaný právny úkon neplatný pre nedostatok potrebnej vôle ho uzavrieť (§ 41a odsek 2 veta prvá O. z.). Súd prvej inštancie v posudzovanej veci dospel k správne právnemu záveru, že zmluva o pôžičke a zmluva o zriadení záložného práva sú absolútne neplatné. Opodstatneným bol záver súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal z vyhodnotenia nekonzistentných tvrdení žalovaného, ktorý tvrdil, že všetky peniaze odovzdané pôvodným žalobkyniam boli použité na úhradu záväzkov voči obchodnej spoločnosti, za ktorú žalovaný konal ako štatutárny zástupca. Neskôr svoje tvrdenie zmenil, uvádzajúc, že žalobkyňa 1. a pôvodná žalobkyňa mu odovzdali z poskytnutej sumy 14.000 eur len časť a zostávajúcu časť si ponechali, hoci predtým uviedol aj tvrdenie, že obchodná spoločnosť na základe mimosúdnych rokovaní znížila pohľadávku voči žalobkyni 1. a pôvodnej žalobkyni na 14.000 eur. V kontexte vyššie uvedeného bolo preto potrebné vyhodnotiť listinné dôkazy predložené žalovaným, interný účtovný doklad a pokladničné doklady, ktoré tak aj v dôsledku zmeny jeho tvrdení, neboli spôsobilé preukázať reálne odovzdanie peňazí žalovaným za účelom splnenia záväzku zo zmluvy o pôžičke. Tým, že žalovaný (v jednej osobe ako konateľ obchodnej spoločnosti a súčasne ako fyzická osoba) preukázal vystavenie účtovných dokladov, ktoré zodpovedali textu článku II. bod 2. zmluvy o pôžičke, bez ďalšieho nepreukázal reálne odovzdanie peňazí žalobkyni 1. a pôvodnej žalobkyni, ktorým išlo o mimosúdne urovanie sporu s obchodnou spoločnosťou, pre ktoré žalobu v pôvodnom spore zobrali späť, netrvajúc tak na vyvedení následkov z porušenia práva obchodnou spoločnosťou vo vzťahu k nim.“

9. V bode 11. dovolania žalovaný tiež poukazuje na to, že došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí žalobcom a teda uniesol dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, ktorá určuje hmotnoprávna norma a to § 657 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd k uvedenému poukazuje na vyššie uvedené body 15. a 16. rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s bodmi 22. a 23. odôvodnenia uvedeného rozsudku, že na základe zisteného skutkového stavu veci k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov žalovaným, že tieto skutočnosti preukázané neboli. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Ako bolo už uvedené vyššie, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

10. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) a f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné resp. nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

11. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.